

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupeného JUDr. Irenou Smítkovou, advokátkou se sídlem Příbram, nám. T. G. Masaryka 121, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 36 Az 767/2003 – 21 ze dne 26. 8. 2004,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) nadepsané usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo odmítnuto jeho podání ze dne 31. 7. 2003, jímž se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-2049/AŘ-2002 ze dne 30. 6. 2003. Krajský soud žalobu stěžovatele odmítl s odkazem na § 37 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zjistil totiž, že podání stěžovatele postrádalo náležitosti uvedené v § 71 odst. 1 písm. d) a e) s. ř. s., a tato vada nebyla přes řádně doručenou výzvu a poučení soudu o následcích nevyhovění výzvě odstraněna. Vzhledem k tomu, že z podání stěžovatele nebylo podle soudu zřejmé, jaké jsou důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí, nebyl dán jednoznačně rozsah přezkumné činnosti soudu. Podle soudu se tak jednalo o takovou vadu podání, pro kterou nebylo možno pokračovat v řízení, a proto soud podání stěžovatele podle § 37 odst. 5 s. ř. s. usnesením odmítl.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatel napadá usnesení krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně namítá, že při zjišťování a dokumentaci skutkového stavu věci bylo ze strany žalovaného postupováno jednostranně a že mu při udělování příslušného poučení v pobytovém středisku nebyl zajištěn tlumočník a ani nebylo řádně zjištěno, zda stěžovatel řádně pochopil obsah poučení. Stěžovatel dále uvádí, že od počátku tvrdil, že je pronásledován z azylově relevantních důvodů a tvrdí,

že jeho zemi nelze považovat za zemi bezpečnou. Vytýká dále správnímu orgánu, že nevedl vůbec šetření o formě a intenzitě výhrůžek, kterými byl častován, osobách, od nichž tyto výhrůžky pocházely, a osobních podmínkách stěžovatele, které jsou podle jeho názoru ve svém souhrnu vážným důvodem pro udělení azylu. Stěžovatel uvádí, že mu mohl a měl být alternativně udělen azyl z humanitárních důvodů podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (azylový zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „azylový zákon“). S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby kasační stížností napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabírat nejprve z hlediska její přípustnosti. Pouze přípustná kasační stížnost může být soudem věcně projednána.

Podle § 102 s. ř. s. je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Podle § 103 odst. 1 s. ř. s. je možno kasační stížnost podat pouze z tam uvedených důvodů, přičemž důvod, o který se kasační stížnost opírá, musí stěžovatel v kasační stížnosti označit (§ 106 s. ř. s.). Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že jí stěžovatel napadá postup žalovaného ve správním řízení, který by bylo možno charakterizovat jako nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a jiné vady v řízení před správním orgánem, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Stěžovatel v podstatě uvádí, že pokud by žalovaný řádným způsobem zjistil skutkový stav a pokud by mu bylo poskytnuto řádné poučení o jeho právech, musel by mu být udělen azyl pro důvodnou obavu z pronásledování z azylově relevantních důvodů ve smyslu § 16 azylového zákona (správně § 12 azylového zákona - pozn. soudu), popř. humanitární azyl podle § 14 téhož zákona. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že pokud by krajský soud přezkoumával správní rozhodnutí žalovaného meritorně, byla by shora uvedená námitka podřaditelná pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. O takový případ však nejde, neboť napadeným rozhodnutím krajského soudu byla žaloba odmítnuta ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s. a krajský soud se věcí samou vůbec nezabýval. Stěžovatel tak v kasační stížnosti uvádí důvod, jenž neodpovídá obsahu pravomocného soudního rozhodnutí. Stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí, v čem spočívalo pochybení soudu, které by mělo být tím kasačním důvodem, jehož oprávněnost by měl Nejvyšší správní soud posuzovat. Takovým důvodem by v posuzované věci mohla být tvrzená nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby, pokud by stěžovatel zpochybnil skutková zjištění soudu nebo jeho právní hodnocení, pokud jde o splnění podmínek postupu podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť to byla jediná otázka, kterou krajský soud posuzoval. Jen k tomu lze upínat důvody kasační stížnosti, neboť ty vždy musejí odrážet rozhodnutí soudu. Jestliže stěžovatel napadá vady správního řízení, jejichž posouzení vůbec nebylo předmětem soudního rozhodnutí, uvádí jiné důvody, než které připouští § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost opírající se výlučně o shora uvedené důvody je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná.

Nejvyšší správní soud proto podle § 104 odst. 4 s. ř. s., § 120 s. ř. s. ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. kasační stížnost jako nepřípustnou odmítl.

S přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě

proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Jestliže byla kasační stížnost odmítnuta, nemá podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. října 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

